

Nr 317.

Av herr **Andersson** i Stockholm, *angående beredande av viss ytterligare avskedersättning åt förutvarande poliskonstaplar vid flottans varv.*

I 1925 års försvarsbeslut ingick även att poliskonstaplar vid flottans varv skulle avskedas.

Representanter för ifrågavarande konstaplar hava anfört bland annat följande:

»Poliskonstapel vid flottan är i rang jämnställd med underofficer av 2 graden. Underofficer är anställd medelst fullmakt, poliskonstapel medelst förordnande. På grund av dessa olika anställningsformer hava vi icke erhållit samma förmåner som underofficerare, utan till och med blivit ställda efter underbefäl av manskap. Vi hava samtliga varit fast anställda vid försvarsverket och för flera år sedan varit underbefäl. Då vi sedan fortsatt såsom civilmilitärer vid samma verk och varit ordinarie poliskonstaplar cirka 10 år och däröver, torde vi hava gjort oss förtjänta av samma förmåner som underofficer, vilken innehaft sin fullmakt ett par år, eller måhända kortare tid.

Försvarsrevisionen yttrade i sitt betänkande, att särskild hänsyn borde tagas till sådana befattningshavare, som inriktat sig på längre sikt och vilka anställning vore av mera fast natur, därvid särskilt nämndes flottans poliskår. Vi torde näppeligen kunna anse oss hava blivit behandlade med någon särskild hänsyn, då vi ej erhållit samma förmåner som underofficerare utan blivit inrangerade bland varvets månadslönare. Det är dock en avsevärd skillnad på anställningsformen, vad beträffar polisen och varvets månadslönare, då polisen är uppförd på av riksdagen fastställd stat.

Månadslönare däremot kan varvschefen anställa och avskeda efter behov.

Motivet för minskningen av poliskåren var den, att kostnaderna för bevakningstjänsten skulle nedbringas. För bevakningstjänsten utom varvet vid Stockholms station erfordrades tre poliskonstaplar. Numera fullgöres denna tjänst, åtminstone tidvis, av fem korpraler. Alltså ställer sig denna bevakning minst lika dyrbar med militär som med polis. Tillvägagångssättet att avskeda en ordinarie befattningshavare, som dessutom är familjeförsörjare, från den tjänst han innehaft i många år och besätta platsen med annan, ogift person, torde vara stridande mot vanlig praxis och allmän folkmening.

Som vi samtliga uppnått sådan hög levnadsålder, att vi ej kunna erhålla anställning vid annan poliskår eller annat vare sig statligt eller kommunalt verk samt då vår tjänst hindrat oss att utbilda oss i något särskilt yrke, är ställningen för oss mycket svår.»

Bifogade uttalanden från en del statsmyndigheter giva även vid handen, att det anses berättigat med en ersättning utöver den som lämnats.

Den omständigheten, att ifrågavarande befattningshavare, då de icke kunna erhålla anställning vid polisväsendet, samt att de icke hava annat yrke och sålunda hava ringa förutsättning att erhålla annan anställning, synes motivera, att de beredas någon ytterligare ersättning från staten. På grund av det här anförda tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen må tillerkänna de ifrågavarande f. d. befattningshavare en ytterligare avskedsersättning med ett belopp, utgörande 50 procent av vad som förut tilldelats dem.

Stockholm den 21 januari 1929.

Edoff Andersson.

Avskrift.

Bilagor.

Utdrag ur yttrande från stations- och varvsmyndigheterna vid kungl. flottan med anledning av från f. d. poliskonstaplarna J. V. Persson och K. S. Pettersson till Konungen ställd ansökan om förbättrad kompensation med anledning av mistad anställning.

Stationsbefälhavaren vid
flottans station i Stockholm.

Det synes mig dock icke vara förenat med rättvisa att en underofficer, som innehar konstitutorial på sin beställning, som sålunda allenast är anställd på prov och icke har fast anställning såsom underofficer, sättes på övergångsstat med fast avlöning ända till pensionsåldern och därefter kommer i åtnjutande av pension, under det att polismännen som äro anställda med förordnande och således innehava en betydligt fastare antagningsform, avskedas med en blygsam avskedsersättning.

Stockholm den 6 mars 1928.

C. F. Riben.

Stationsbefälhavaren vid
flottans station i Karlskrona.

För egen del finner jag det konstaterat, att personalen vid flottans polis-kår vid övergången till den nya organisationen icke kommit i åtnjutande av samma förmåner som motsvarande militära personal. I varje fall borde enligt mitt förmenande de ordinarie poliskonstaplarna, vilka jämlikt R M I § 19 hänföras till underofficerares av 2. graden tjänsteklass och även i vanliga fall innehava motsvarande kvalifikationer, beretts möjlighet att överföras till övergångsstat i lika stort antal, som ej kunde kvarhållas å ordinarie stat.

På grund härav och även på skäl, som i övrigt anförts av de i ärendet hörda myndigheterna, får jag tillstyrka kompensation åt ifrågavarande personal. För den händelse att ytterligare ersättning, som av sökanden föreslagits, icke anses böra komma ifråga med hänsyn till Kungl. Maj:ts tidigare ståndpunkt i denna fråga, synes likväl kompensation kunna lämnas på så sätt, att åtminstone den förutvarande ordinarie personalen beredes plats å övergångsstat antingen genom ökning av antalet löner eller genom att vid framdeles uppstående vakanser erhålla företräde framför högbåtsmän, som annars äro avsedda för sådan placering.

Karlskrona den 27 juli 1928.

K. Wester.

Varvschefen vid
flottans station i Stockholm.

Erfarenheten från den hittills gångna tiden efter polispersonalens minskande synes också giva vid handen, att bevakningen blivit sämre och i vissa fall varit otillfredsställande. Alltför stora intressen av såväl ekonomisk som militär natur stå emellertid här på spel för att det kan anses vara klokt att vedervåga dem för en ringa och ganska tvivelaktig besparing. På grund härav och jämväl med anledning av den gjorda framställningen synes vara skäl att taga i allvarligt övervägande, huruvida icke en återgång åtminstone i någon utsträckning till den gamla organisationen borde komma till stånd. Skulle åter någon återgång till det gamla icke kunna ifrågakomma, torde det vara rimligt, att de fem f. d. poliskonstaplar, som i ovan berörda yttrande från chefen för ekipagedepartementet därtill ifrågasättas, beredas någon ytterligare ersättning. Den omständigheten att sökandena fortsatt sin anställning vid annan del av krigsmakten och i civilmilitär tjänst synes mig, i likhet med vad sökandena framhållit, ej ägnad att helt utesluta dem från rätt till jämförelse med personal som under fortsatt anställning i militär tjänst avancerat till underofficerare.

Stockholm den 16 februari 1928.

Henrik Gisiko.

Poliskommissarien vid
flottans station i Stockholm.

Den ringa engångsersättningen utgör helt naturligt en synnerligen liten ersättning för mistad anställning, särskilt med hänsyn till att de sökande, på grund av uppnådd levnadsålder, numera icke kunna skaffa sig likartade anställningar på annat håll. Den gjorda framställningen synes mig därför vara synnerligen behjärtansvärd.

En rationell lösning av föreliggande spörsmål skulle givetvis vara, att nuvarande militära bevakning av stationen utom varvet och delvis inom varvet utbyttes mot polisbevakning och att sökandena till erforderligt antal ånyo anställdes vid poliskåren. En dylik lösning skulle minska nuvarande kostnader för samma bevakning, samtidigt med att bevakningen bleve effektivare och de nu klagande f. d. poliskonstaplarna troligen bleve nöjda med förhållandena. Då emellertid en sådan lösning av formella skäl troligen icke låter sig göra, hemställes att sökandena i annan form erhålla den ytterligare compensation som föreliggande omständigheter kunna möjliggöra.

Stockholm, flottans polisvakt, den 9 februari 1928.

E. M. Lindqvist.

M. B. Ahlqvist.

Carl Johansson.